

have ønsket idag, da min tidligere Anskuelse om denne Sag nu er bleven støttet ved det andet Things Votum, yderligere at udtale mig om Sagens Realitet; men jeg tilstaaer, at den Discussion, der allerede derom har fundet Sted, ikke har opmuntret mig dertil; thi jeg maa holde mig forvisset om, at, hvis jeg udtalte mig saa varmt for denne Posts Antagelse, som jeg kunde være tilbøielig til, saa vilde man — om ikke i Ordene, saa maaskee dog i Tankerne — fra mange Sider møde mig med den Indvending: „Ja, han taler her for det Slags Mennesker, som høre til samme Livsstilling, som han selv“, og man vilde maaskee overføre den samme Bemærkning paa mig, som blev rettet mod Landsthings-Udvalgets Betænkning, at disse Mænd i deres Betragtninger af Livsforholdene gaae ud fra ganske andre Anskuelser, end man her i Thinget kunde tillegne sig. Jeg troer rigtignok, at det foreliggende Spørgsmaals benægtende eller bekræftende Besvarelse for en væsentlig Deel er afhængig af de forskjellige Livsanskuelser, som de forskjellige Medlemmer af det ærede Thing have tilgnet sig; men jeg troer tillige, at det vilde være aldeles forgjæves fra min Side at forsøge paa i den Henseende at forandre den Anskuelse, som Enhver især har tilgnet sig. Naar jeg nu desuagtet har taget Ordet, saa er det altsaa ikke for at udtale mig om Sagens Realitet videre, end ved at gjentage den bestemte Erklæring, at jeg troer, at det ærede Thing gjør Noget, som ikke er ganske anbefalelsesværdigt, dersom det i dette Tilfælde forkaster denne Sag. Jeg troer virkelig, at man altformegent tager Hensyn til den Behandlingsmaade, Sagen har faaet paa et andet Sted, og de Udtryk, som ere brugte i den sammesteds afgivne Comitæebetænkning. Det forekommer mig endvidere, at den Anskuelse, som det af Folkethinget nedsatte Udvalg har villet gjøre gjældende, ikke ganske stemmer med den Afgjorelsesmaade, der i lignende Sager tidligere har fundet Sted; men derpaa skal jeg ikke videre støtte mig, fordi jeg ikke venter, at mine Ord i den Retning vilde gjøre noget Indtryk, uagtet jeg har anset det for min Pligt at udtale mig, som jeg har gjort. Derimod skal jeg tillade mig at gjøre nogle for-

melle Betragtninger gjældende, som dog maaskee vilde udøve nogen Indflydelse, selv paa de Medlemmer af det ærede Thing, som i Sagens Realitet ere uenige med mig og med Landsthinget. Man har sagt, at denne Sag hviler i Finantsministerens Haand, og man skal derfor ikke i dette Tilfælde afsvige fra sin engang udtalte Anskuelse. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at dette Slags Sager ikke ligger i Finantsministerens Haand. Hvad der ligger i min Haand, det er, om jeg tør bruge det Udtryk, at jeg kan gjøre Fortræd. Det er paalagt mig som Pligt at indkræve de resterende Gjældsfordringer til Statskassen, og det er overladt til mig ved Loven paa mit Ansvar at efterkomme denne Pligt. Men hvad der ikke er overladt mig, det er aldeles at frasælde disse Fordringer eller Afdrag derpaa, ligesaaledes som at nedsætte Fordringerne. Jeg har ved flere Leiligheder udtalt, at jeg vilde ansee det for hensigtsmæssigt, om jeg dertil var bemyndiget, og jeg vilde, uagtet det Ansvar, jeg derved maatte paatage mig som Finantsminister, være tilbøielig til, under den sædvanlige Control fra Statsrevisionens Side at afgjøre det Slags Sager, for at undgaae at bringe dem frem som Lovgivningsgjenstande; men en saadan Bemyndigelse har jeg ikke, og jeg vil ikke andrage derpaa, førend jeg kan være sikker paa, at Lovgivningsmagtens forskellige Dele vilde give mig en saadan Bemyndigelse; men denne Sikkerhed er jeg for Dieblicket meget langt fra at have. Derfor andrager jeg ikke derpaa. Som Sagen for Dieblicket staaer, har jeg intet Andet at gjøre, end at jeg, naar jeg, ved at behandle de i Aarets Løb indkomne Forskudsager, kommer til det Resultat, at paa trængende Billighed taler for, at en Sum enten ganske eftergives eller nedsættes, saa optager den paa et Udkaft til et Lovforslag i den Anledning, som jeg med Hs. Majestæts allerhøieste Sanction kan indbringe paa næste Rigsdag. Dette er Alt, hvad jeg kan gjøre, og Mere ligger der ikke i min Haand. Det maa altsaa være enhver af Lovgivningsmagtens Bestanddele fuldkommen klart, at, hvis man forkaster det Forslag, som saaledes fremsættes, saa forkaster man